

Морпіхи не здаються

Поранений Олександр Бабій із Кричунового бореться за життя

Внаслідок отриманого на війні важкого поранення мужнього бійця паралізувало, і йому терміново потрібні гроші на реабілітацію.

Олександрю 32 роки. До війни працював в освітянській сфері. Коли 24 лютого росія посипала на мирні міста України свої смертоносні ракети, молодий чоловік не вагаючись пішов у військкомат і вже о другій ночі наступної доби разом з іншими добровольцями вирушив у розташування військової частини. Оскільки відслужив строкову у прикордонних військах, був призначений командиром відділення 35-ї окремої бригади морської піхоти імені контр-адмірала Михайла Остроградського.

З перших днів молодий воїн відважно захищав нашу Батьківщину, нещадно та вміло громив окупантів, виганяючи їх з рідної землі. З кровопролитних та жорстоких боїв з орками виходив неушкодженим.

Восени молодий командир зі своїм підрозділом воював у Південнобузькому операційному районі. Наші воїни поступово звільняли міста і села. Щоправда, ворог, намагаючись утримати зайняті рубежі, посилював шквал вогню по наших позиціях із застосуванням авіації, РСЗВ, ствольної артилерії, мінометів. Але це не зупиняло наших захисників. У жовтні Олександр Бабій брав участь в активній фазі наступальної операції з визволення Херсонщини. Щодня і щоночі точилися запеклі бої. Зрозуміло, наступ не буває без втрат, як у військовій техніці, так і в озброєнні. На жаль, морпіхи втрачали й найдорожче — побратимів...

18 жовтня, коли підрозділи морської піхоти вели наступ, Олександр отримав тяжке поранення внаслідок вибуху міни. На щастя, в розпалі кровопролитного бою військові медики не розгубилися і під ворожим обстрілом оперативно надали йому першу допомогу. З діагнозом «вогнепальне осколкове сліпе проникаюче поранення шийного відділу хребта, багатоуламкові переломи остистих та дужок С5-С7 хребців, забій спинного мозку важкого ступеня, вогнепальні дотичні поранення м'яких тканин спини, верхній комбінований глибокий парапарез, нижня параплегія, порушення функції тазових органів, забій легень, двобічний гідроторакс» його евакуювати і ледь живим від втрати крові доправили у лікарню Миколаєва. Там важкопораненому зробили хірургічні обробки ран задля профілактики інфекції і створення найсприятливіших умов для їх подальшого загоєння та декомпресію спинного мозку.

Невдовзі непритомного і паралізованого бійця прийняв Одеський шпиталь. Коли батько Олександр Петрович (до речі, ветеран війни в Афганістані) з матір'ю Тетяною Володимирівною і дружиною Аллою приїхали у військовий медзаклад, то не впізнали свого Сашка. За сприяння друзів-афганців з Києва батько поклопотався про оперативне переведення сина на реамобілі у Львівський військово-медичний клінічний центр, де фахівці взялися за його порятунок.

Тамтешні медики фактично й повернули бійця до життя. Тепер борються за його здоров'я.

Наприкінці листопада стан Олександра стабілізувався, його вже перевели з реанімації й дозволили прогулянки на свіжому повітрі. Сьогодні він пересувається на візку та знову вчиться говорити. Попереду ще багато місяців лікування. Ймовірно, доведеться вишукувати можливість, щоб відправити пораненого у європейську клініку, адже в нього травмований спинний мозок та втрачена чутливість кінцівок. І на відновлення, яке триватиме десь півроку, піде не одна тисяча гривень. Звісно, якщо реабілітація відбуватиметься за кордоном, то сума збільшиться в рази.

У Львові від ліжка Олександра майже не відходять його люблячі дружина Алла і матуся.

Лікарі, на жаль, не дають прогнозів, навіть невтішних, бо через отримані поранення їх-ній пацієнт, можливо, не зможе більше ходити. Але рідні вірять, що він таки видужає і стане на ноги. Тож сьогодні найголовніше для Бабіїв — зібрати гроші на майбутню реабілітацію. А відтак змушені просити про допомогу благодійників та небайдужих до їхнього горя людей.

Якщо ви маєте змогу допомогти Олександрові повернутися до нормального життя, перекажіть, будь ласка, кошти на рахунок банківської картки дружини: 4149 4991 6151 0589 (Бабій Алла Василівна).

З нетерпінням очікує повернення батька додому його син-першокласник Артем, щоб похвалитися своїми успіхами у школі, показати патріотичні малюнки, а ще – взяти татуся за руку і пройтися з ним по мальовничому Кричуновому...

З теплотою згадають Олександра його друзі та колеги по роботі. Адже наш захисник, закінчивши Балтське педагогічне училище та відучившись на правоохоронця, встиг попрацювати у Любашівському райвідділі міліції. Був дільничним інспектором на території Боківської сільської ради Любашівського району тощо. А здобувши заочно вищу педагогічну освіту, опікувався дітьми у Троїцькому та Первомайському інтернатах. Але війна враз перекреслила його плани на мирне життя, а тепер ще й прирекла на каліцтво.

І все ж земляки, передусім кум Василь із Троїцького, рідний дядько Анатолій, побратими-морпіхи, які сьогодні зі зброєю в руках боронять Вітчизну, свято вірять у мужність та силу духу Олександра. Вірять, як і всі його рідні, що відважний воїн зуміє встати з інвалідного візка, щоб рости з дружиною сина, щасливо жити і працювати у мирній Україні.

Юрій
Подільський район.

ФЕДОРЧУК.